

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/186/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112231793
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4112231793.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovovej, v právnej veci žalobcu: G. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. č. XXX, zast. Avokátska kancelária JUDr. René Hudzovič, s.r.o., so sídlom Nitra, Štefánikova tr. 49, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. René Hudzovič, proti žalovanému: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 16. 02. 2018, č. k. 10C/140/2012-432, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolacie konanie v časti týkajúcej sa sumy 3.675,82 eura z a s t a v u j e.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, okrem jeho vyhovujúcej časti týkajúcej sa sumy 1.065,83 eura, m e n í takto:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 9.961,60 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3675,82 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobu vo zvyšnej časti zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplata sumy 18379,10 eura z titulu zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSU“). Prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 25. 11. 2012 č. k. 10C/140/2012-313, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom toto rozhodnutie bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/66/2016-358 zo dňa 27. 04. 2017, keď viazaný právnym názorom odvolacieho súdu po doplnení dokazovania v smere návrhov strán sporu mal posúdiť dôvodnosť žaloby žalobcu z hľadiska splnenia predpokladov pre mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. a vo veci opätovne rozhodnúť. V intencích zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu preto doplnil dokazovanie, na základe ktorého ustálil, že dňa 27. 09. 2009 pri dopravnej nehode, ktorú zavinil I. za čo bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov so skúšobnou dobou 2 roky a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo v trvaní 3 rokov, rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 6T/116/2011-518 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3To/38/2012, žalobca utrpel viaceré poranenia, ktoré si vyžiadali dobu jeho liečenia

a práceneschopnosti minimálne jeden rok a obžalovanému bola uložená povinnosť uhradiť žalobcovi škodu vo výške 63501,88 eura, z toho ako náhradu SSU 36758,20 eura za 2390 bodov podľa lekárskeho posudku C.. E., pri hodnote jedného bodu v sume 15,38 eura podľa opatrenia MZ SR č. S XXXX-OL.XXXX. Podľa lekárskeho posudku C.. E. zo dňa 30. 05. 2011, pracovná neschopnosť žalobcu od 27. 09. 2009 trvá, pričom lekár ohodnotil položky, a to pol. č. XXX postkomočný syndróm psychoorg. v počte bodov 130, pol. 259b - poškodenie tváre s obmedzením hybnosti 90 bodov, pol. 298 - zúženie hrtanu s tracheomalaciou 650 bodov, ktoré zvýšil na 1300 bodov so stratou možnosti pracovať v pôvodnom povolani, pol. 309 - hemiparéza poúrazová 650 bodov, pol. 304 - poúrazové obmedzenia 150 bodov a pol. 432c - jazvy 70 bodov, spolu 2390 bodov. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 18. 11. 2010 bol priznaný žalobcovi invalidný dôchodok v sume 247,50 eura, pričom poisťovňa vychádzala z poklesu schopnosti žalobcu vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 70% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou, čo mu oznámila listom zo dňa 05. 08. 2013 a 09. 09. 2015, pričom v súčasnosti je pokles schopností vykonávať zárobkovú činnosť u žalobcu 80%. Priznaná náhrada bola žalobcovi žalovaným vyplatená.

3. Právne vec posúdil podľa ust. § 420 ods. 1, § 427 ods. § 431, § 444, § 823 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 4 ods. 1 - 3, § 5 ods. 1, 2, 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase vzniku nehody (ďalej len „Zákon o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia“). Dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná len čiastočne. Zvýraznil, že sa neriadil dôkazmi, ktoré boli v konaní vykonané za účelom prehodnotenia základného nároku náhrady SSU, a to s ohľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol viazaný, ako aj s ohľadom na právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 3To/38/2012-553 zo dňa 25. 04. 2012, ktorým už bolo právoplatne rozhodnuté o základnej výške náhrady SSU v sume 36758,20 eura za 2390 bodov podľa lekárskeho posudku C.. P. E., pri hodnote jedného bodu určeného sumou 15,38 eura podľa opatrenia MZ SR č. D. Uviedol, že takto priznaná náhrada SSU predstavuje základnú náhradu SSU, ktorá bola zo strany žalovaného uhradená z povinného zmluvného poistenia odsúdeného I.. C.. Napriek skutočnosti, že žalovaný nebol účastníkom trestného konania (v rámci neho ani adhézneho konania), bol povinný rešpektovať právoplatné rozhodnutie súdu o povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu za SSU vo výške 36758,20 eura. Konštatoval, že výška náhrady mimoriadne zvýšenia SSU sa preto môže určovať iba zo sumy 36758,20 eura, a to do maximálneho navýšenia o 50% tejto sumy, keď rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 3To/38/2012-553 zo dňa 25. 04. 2012 predstavuje pre výšku základnej náhrady SSU prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Následne skúmal dôvodnosť nároku na mimoriadne zvýšenie SSU len vo vzťahu k traumatologickým diagnózam, keď zvýšenie náhrady SSU z dôvodu duševných porúch vzniknutých pôsobením otrasných zážitkov, teda pre psychiatrické diagnózy, je predmetom sporu vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn.19C/140/2012 a žalobca vedie aj spory na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy ako satisfakciu za to, čo prežil. Neposudzoval tak zmeny predpokladov pre životné a spoločenské uplatnenie žalobcu vzniknuté v dôsledku duševných porúch žalobcu, keďže by šlo o duplicitné posudzovanie rovnakého poškodenie zdravia z tej istej udalosti v dvoch konaniach. Pri rozhodovaní prihliadol na predpoklady pre životné a spoločenské uplatnenie žalobcu, ktoré mal v čase pred úrazom a na to, do akej miery a v akom rozsahu došlo v dôsledku úrazu k nepriaznivým následkom pre život žalobcu a životné úkony, berúc do úvahy najmä uspokojovanie životných a spoločenských potrieb, vylúčenie či obmedzenie na osobnom, rodinnom, spoločenskom, kultúrnom, politickom, či športovom živote, sťaženie, či znemožnenie voľby práce, životného partnera a možnosti ďalšieho sebavzdelávania. Mal za nepochybné, že spoločenské uplatnenie žalobcu oproti obdobiu pred vznikom úrazu je obmedzené vo viacerých oblastiach. Napriek nepochybnému zásahu do života žalobcu nemal za preukázané, že sa jedná o mimoriadne zhoršenie vo všetkých žalobcom uvádzaných činnostiach a že by došlo k jeho vylúčeniu zo všetkých týchto činností a úkonov. Možnosti žalobcu považoval za obmedzené, avšak ani v jednom prípade nekonštatoval ich absolútnu stratu, s výnimkou životného partnera - manželky, keď žalobca je schopný vykonávať základné životné potreby samostatne, sám prezentuje, že sa venuje turistike (aj keď je pomalší), občas zájde do spoločnosti (do baru, ku kamarátom na chatu), s kamarátmi si zahral futbal (hoci stál v bráne), dokáže šoférovať vozidlo (na kratšie vzdialenosti), viedol politický život a v minulosti získal aj iné vzdelanie okrem výučného listu, ktoré nie je viazané na manuálnu zručnosť, čo považoval za skutočnosti svedčiace o tom, že

žalobca síce vedie iný život a hoci je tento v mnohých smeroch obmedzený, nestratil možnosť vykonávať jednotlivé činnosti v celom rozsahu a tieto sú len obmedzené. Zastal názor, že nepochybne u žalobcu v súvislosti s dopravnou nehodou vznikli nepriaznivé dôsledky pre jeho život a životné úkony, čo sú dôvody hodné osobitného zreteľa, ale tieto nepredstavujú žalobcom uplatnený rozsah zvýšenia o 50% základnej náhrady SSU, teda na hornej hranici, pretože u žalobcu nedošlo k takým dôsledkom, ktoré by znamenali celkovú stratu možnosti vykonávať jednotlivé činnosti a úkony. Mal za to, že u žalobcu nastala taká závažná zmena, ktorá odôvodňuje mimoriadne zvýšenie náhrady SSÚ o 10% zo základného bodového ohodnotenia, čo považoval za primerané k rozsahu, v akom nastali obmedzenia v živote žalobcu a v akom nastali výnimočné okolnosti pre jeho priznanie. V tejto súvislosti argumentoval, že žalobca je schopný vykonávať základné životné potreby samostatne, je schopný sám sa obliecť, najesť, hygienických úkonov, k čomu nevyžaduje pomoc inej osoby. V otázke základných životných potrieb tak nie je odkázaný na inú osobu, aj keď v dôsledku motorických poškodení došlo k istému hendikepu, nie je však vylúčený z ich vykonávania a teda ide iba o čiastočné obmedzenie. Aj pri domácich prácach je z časti limitovaný, nie je však vylúčený z ich vykonávania, keď žalobca má problémy pri dlhšom stáťí, čo ho časovo limituje napr. pri umývaní riadu, túto činnosť však dokáže s obmedzením vykonávať. Otázkou varenia sa nezaoberal, keďže nedošlo k zmene oproti stavu pred nehodou, nakoľko žalobca ani pred nehodou nevaril. Úplnú stratu u žalobcu konštatoval pri výbere životného partnera, s poukazom na rozpad jeho manželstva s S. V. práve pre skutočnosti, ktoré mali pôvod v dopravnej nehode, v dôsledku ktorej došlo k majetkovým nezhodám (obaja partneri boli dlhodobo práceneschopný a žalobca už ako invalid nebol schopný zabezpečovať rodine finančnú stránku tak, ako pred nehodou), medzi manželmi nastali nezhody aj v dôsledku vzájomných výčitiek a u žalobcu nastala zmena povahy - stal sa výbušnejším a agresívnejším. Zásah spôsobený dopravnou nehodou konštatoval i v rodinnom živote žalobcu v nadväznosti na rozpad manželstva, z ktorého pochádzajú deti, čím došlo u žalobcu k rozpadu jeho základnej rodinnej jednotky. Vo vzťahu k ostatnej rodine (najmä k rodičom) jeho vzťahy ostali zachované, žalobca žije u rodičov, ktorí sa o neho starali aj bezprostredne po nehode, preto oblasť týchto rodinných vzťahov bola len obmedzená, a to s ohľadom na zmeny správania sa žalobcu. Za významné obmedzenie označil obmedzenie na trhu práce, keďže v dôsledku poškodenia zdravia spôsobeného dopravnou nehodou žalobca (problémy s pohybom a s dýchaním) už nie je schopný vykonávať prácu, ktorú vykonával pred nehodou na základe živnostenského oprávnenia, (práca so sadrokartónom, zámočnícke a maliarske práce), a preto ukončil živnosť, poberá invalidný dôchodok a prácu v súčasnosti nevykonáva žiadnu. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že nemôže vykonávať žiadnu prácu, keď v tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno a prezentoval názor, že žalobca nie je vylúčený z vykonávania všetkých druhov prác, ktoré existujú, pričom žalobca je v tejto oblasti pasívny, bez aktivity pri hľadaní inej vhodnej práce zohľadňujúcej jeho súčasné obmedzenia. K tvrdeniu žalobcu, že pre fyzické problémy spôsobené nehodou nemôže dokončiť svoje vzdelanie uviedol, že bakalárske štúdium žalobcu je ukončené štúdiom a pokračovanie v ďalšom štúdiu nie je podmienkou uplatnenia sa na trhu práce. Tiež uviedol, že napriek zdravotným problémom v duchovnej oblasti žalobca nestratil možnosť zúčastňovať sa na duchovných obradoch, aj keď sú jeho možnosti aj v tomto smere obmedzené. Vo vzťahu k politickému životu žalobcu argumentoval, že tento žalobca nevedol pred dopravnou nehodou, žalobca sa stal poslancom obecného zastupiteľstva až po dopravnej nehode a svoju funkciu vykonával počas celého funkčného obdobia a teda z tejto oblasti spoločenského života vylúčený nebol. Obmedzenie žalobcu vzhľadom na oblasti športových aktivít a turistiky, s ohľadom na jeho fyzické poškodenia. Poukázal na to, že žalobca sa pred nehodou venoval rekreačne športu a jazdil na motorke, turistike sa venuje aj naďalej, avšak ako sám uvádza, kráča pomalšie. Nemal za preukázané, že by sa žalobca turistike pred nehodou venoval nadštandardne, takže v tejto oblasti má iba obmedzenie vyplývajúce z obmedzení pri chôdzi a jeho športové aktivity (futbal, lyžovanie, fitnes, volejbal, plávanie, hubárčenie) v inom ako rekreačnom rozsahu nevykonával, čo ho z nich úplne nevylučuje. Žalobca taktiež nepreukázal tvrdenie, že sa nemôže venovať jazde na motorke. Obmedzenia žalobcu v prípade kultúrneho a spoločenského života nevzhliadol, žalobca sa môže aj naďalej zúčastňovať kultúrnych podujatí. V súvislosti so zodpovednosťou samotného žalobcu na vzniku dopravnej nehody prihliadol na výpoveď znalca a stotožnil sa so stanoviskom Krajského súdu v Nitre, ktorý v trestnom rozsudku č. k. 3To/38/2012-553 zo dňa 25. 04. 2012 konštatoval, že i keď došlo k prekročeniu rýchlosti zo strany žalobcu, nebolo zistené jej výrazné prekročenie, konanie odsúdeného bolo hlavnou príčinou vzniku dopravnej nehody, a žalobca na situáciu, ktorú vyvolal odsúdený, reagoval brzdením, ktoré bolo v danej situácii jediným účinným spôsobom riešenia, preto účasť žalobcu bola natoľko minimálna, že zodpovednosť za škodu na jeho strane nebola daná. Z tohto dôvodu neprihliadol na spoluzavinenie žalobcu na dopravnej nehode vzhľadom na jej priebeh, keď nebolo jednoznačne preukázané, že by žalobca pri dodržaní rýchlosti do 90 km/hod bol zabránil stretu motocykla s vozidlom a že by pri inej

technike brzdzenia nebolo došlo k pádu žalobcu a jeho spolujazdca z motocykla, a teda k vzniku zranení, ktoré utrpel. Uzavrel, že žalobca bol úplne vylúčený iba vo vzťahu k strate životného partnera a čiastočne z trhu práce (vo vzťahu k výučnému listu), v ostatných činnostiach a pre ostatné úkony má obmedzenia, za ktoré mu je potrebné priznať nárok v rozsahu 10% zo základnej náhrady SSU, t. j. 10% zo sumy 36758,20 eura, teda vo výške 3675,82 eura. Priznaný nárok na mimoriadne zvýšenie SSU považoval za primeraný zisteným zásahom do života žalobcu s ohľadom na jeho život pred a po nehode, keď žalobca v konaní nepreukázal, že by sa jednalo o taký prípad hodný osobitného zreteľa, pri ktorom by bolo odôvodnené vyššie zvýšenie mimoriadneho zvýšenia náhrady SSU, pričom neboli splnené podmienky pre priznanie mimoriadneho zvýšenia náhrady SSU v maximálnej možnej výške o 50% tak, ako to požadoval žalobca. Vo zvyšnej časti presahujúcej 10% základnej náhrady SSU preto nárok žalobcu zamietol ako nedôvodný.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vychádzajúc z pomeru úspechu sporových strán. Uviedol, že žalovaný mal v konaní úspech v rozsahu 80% (zamietnutá časť nároku) a neúspech v rozsahu 20% (priznaná časť nároku), teda čistý úspech žalovaného bol v spore v rozsahu 60%, preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60%.

5. Proti tomuto rozsudku žalobca podal odvolanie len v jeho zamietajúcej časti, domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovenia jeho žalobe v plnom rozsahu. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Mal za to, že súdom prvej inštancie určená náhrada za SSU po jej zvýšení podľa § 5 ods. 5 cit. zák. č. 437/2004 Z. z. nezohľadňuje atribút obsiahnutý v § 4 ods. 1 tohto zákona, t. j. primeranosť náhrady povahy následkov a ich predpokladanému vývoju a taktiež atribút prípadov hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, odôvodňujúcich zvýšenie náhrady za SSU v zmysle ust. § 5 ods. 5 cit. zákona. Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie, že sa v konaní nepodarilo preukázať jeho mimoriadne zhoršenie uplatnenia vo všetkých ním uvádzaných oblastiach, a že ani v jednom prípade nešlo o absolútnu stratu jeho uplatnenia, s výnimkou životného partnera - manželky. Zvýraznil, že v mnohých oblastiach jeho života došlo k mimoriadnemu zhoršeniu možností uplatnenia sa, ktoré mal pred vznikom poškodenia zdravia. Argumentoval, že došlo k úplnej strate jeho uplatnenia sa na trhu práce, a k znemožneniu výkonu jeho povolania, pre ktoré bol vyučený a ktoré vykonával po celý život až do momentu úrazu a jeho možnosti realizovať sa v rodinnom živote zostali značne obmedzené. Uviedol, že jeho možnosti v oblasti rodinného života nie sú obmedzené len v dôsledku straty manželky rozvodom manželstva, ale sú obmedzené najmä jeho zdravotným postihnutím, ktoré ho obmedzuje vo vykonávaní bežných činností a aktivít s rodinou a tiež ho obmedzujú i z poškodenia zdravia prameniace permanentné a nemalé bolesti. Tieto faktory ho limitovali i v realizácii vzťahov s rodičmi. Neakceptoval záver, že nepreukázal jeho neschopnosť vykonávať žiadne povolanie, keď už len samotná skutočnosť, že sa stal invalidným, pričom výsledná miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola stanovená na hornej hranici percentuálneho rozpätia, t. j. v rozsahu 80 %, je jednoznačným dôkazom v podstate úplnej straty možnosti vykonávať povolanie. Pripomenul, že nemohol pokračovať vo vysokoškolskom štúdiu z dôvodov poškodenia jeho zdravia, a to najmä preto, že sa nedokázal sústrediť na učenie a to nielen v dôsledku psychického poškodenia zdravia, ale tiež aj v dôsledku silných a takmer permanentne trvajúcich bolestí. Dodal, že nevládze vykonávať akékoľvek práce, je slabý, bez energie a tak, ako to ustálil i znalec C.. E., nemôže dlhšie stáť, sedieť a ani chodiť. Ohľadne oblasti politického života uviedol, že i počas volebného obdobia r. 2010 - 2014 svoju funkciu poslanca obecného zastupiteľstva nevykonával plnohodnotne v dôsledku poškodenia jeho zdravia a svoju kandidatúru do ďalšieho volebného obdobia v r. 2014 stiahol zo zdravotných dôvodov, preto je v súčasnosti obmedzený i v realizácii sa v politickom živote. V súvislosti s jeho uplatnením sa v oblasti športových aktivít a turistiky za nepravdivé označil tvrdenie, že sa turistike venuje aj naďalej, pretože nechodíva na turistické pochody v dĺžke niekoľko desiatok kilometrov, ktoré realizoval pred poškodením zdravia, chodíva len zriedkavo na krátke prechádzky, futbal nie je schopný hrať ani rekreačne, ani ako brankár. Nemôže sa zúčastňovať ani kultúrnych podujatí, pretože nemôže dlhšie stáť a sedieť. Konštatoval, že vykonaným dokazovaním bol preukázaný prípad hodný osobitného zreteľa, na základe ktorého môže súd v zmysle ust. § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z. v platnom znení náhradu za SSU zvýšiť až o 50 %. Poukázal na výpovede svedkov v konaní a na obsah znaleckých posudkov, ktoré potvrdzujú, ako veľmi sa zmenil jeho život po nehode, že jeho obmedzenie sa týka takmer všetkých oblastí života, dokonca niektoré jeho možnosti uplatniť sa v živote a v spoločnosti zostali úplne stratené. Podotkol, že v zmysle ust. § 5 ods. 5 cit. zák. 437/2004 Z. z. už len uznanie invalidity je prípadom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý môže súd náhradu za SSU

zvýšiť, pričom má úplne znemožnenú možnosť výkonu svojho povolania, výkon akejkoľvek športovej činnosti, je výrazne obmedzený i v osobnom, spoločenskom a kultúrnom živote a kvalita jeho života je so životom pred vznikom poranení neporovnateľná. Dal do pozornosti, že sám žalovaný vzhliadol čiastočne dôvodným jeho nárok, keď na jeho návrh na uzavretie dohody o zvýšení náhrady za SSU podľa § 6 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. reagoval tým spôsobom, že mu zaslal dohodu o náhrade za SSU obsahujúcu návrh na 20 % zvýšenie SSU, t.j. na zaplatenie sumy 7351,64 eura, ktorú aj poukázal na jeho účet. Túto sumu však vrátil z dôvodu, že návrh dohody ponúkanej žalovaným neakceptoval ani po obsahovej stránke, pretože z obsahu znenia dohody navrhovanej žalovaným vyplývalo, že podpisom uvedenej dohody by sa vzdal všetkých ďalších nárokov. K výroku o náhrade trov konania uviedol, že súd prvej inštancie mal vychádzať zo zásady úspechu a v prípade, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Mal za to, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy alebo znaleckej činnosti. Zvýraznil, že bol nepochybne procesne úspešný čo do základu, avšak výška závisela od úvahy súdu, ktorú nemohol predvídať, pretože to objektívne nie je možné. Časť zamietnutého nároku nebola teda prejavom procesného úspechu žalovaného, ale iba dôsledkom úvahy súdu, preto bol v konaní plne procesne úspešný, a mala mu byť priznaná náhrada trov konania.

6. Tento rozsudok vo vyhovujúcej časti, týkajúcej sa priznania sumy 2609,99 eura napadol odvolaním žalovaný dôvodiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku zmeniť, uložiť mu povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1065,83 eura a v časti týkajúcej sa sumy 2609,99 žiadal žalobu zamietnuť. Nesúhlasil s prisúdenou sumou 2609,99 eura, pretože súd prvej inštancie nesprávne posúdil účasť žalobcu na vzniknutej škode, ako aj prekážku právoplatne rozsúdenej veci vo vzťahu k zvýšeniu SSU a pri rozhodovaní nepostupoval v súlade s § 215 ods. 1 a § 127 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Tvrdil, že predmetom konania je nárok na zvýšenie SSU súdom podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z., čo je iný nárok, aký si žalobca uplatnil v adhéznom konaní v rámci trestného konania. V trestnom konaní bol uplatnený a žalobcovi právoplatne prisúdený nárok na základné odškodnenia SSU v zmysle § 4 zák. č. 234/2004 Z. z., teda neexistuje prekážka právoplatne rozsúdenej veci vo vzťahu k zvýšeniu náhrady SSU podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z. a nárok na zvýšenie SSU môže byť preskúmaný súdom v plnom rozsahu. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 269/2011, podľa ktorého treba mať na zreteli princíp právnej istoty a ak z okolností vyplýva, že na vzniku škody sa podieľal aj iný subjekt (poškodený), bolo by zaviazanie škodcu v civilnom konaní na náhradu škody v rozpore s požiadavkou spravodlivého súdneho konania, preto súd mal zavinenie poškodeného zohľadniť, čo podporil i poukazom na uznesenie NS SR 7Cdo 2/2011 zo dňa 07. 11. 2011 a rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo818/2004. Akcentoval, že v danom prípade sa rozhoduje o novom nároku, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté, preto sa musí o ňom rozhodnúť ako o celku, vrátane výšky, aj právneho základu, čo do rozsahu spoluviny žalobcu vzhľadom na zistenia vyplývajúce z trestného konania, predovšetkým zo znaleckého posudku Ing. V.. Znalec v posudku konštatoval, že ak by žalobca jazdil predpísanou rýchlosťou 90 km/h vedel by zabrániť vzniku dopravnej nehody a výslovne pripomenul, že pri rýchlosti 90 km/h mal vodič motocykla možnosť brzdiť aj polovične a pri správnej technike jazdy mal možnosť nehode zabrániť. Neakceptoval preto záver, že účasť žalobcu na nehode bola natoľko minimálna, že nezakladala jeho zodpovednosť za škodu, a preto súd neprihliadol na jeho spoluzavinenie. Tiež tvrdil, že súd prvej inštancie neaplikoval ust. § 217 ods. 1 a § 215 ods. 1 CSP, keď mal vychádzať zo zisteného skutkového stavu na strane poškodeného v čase rozhodovania a nie z neaktuálneho základného počtu bodov za SSU na základe lekárskeho posudku vydaného pre účely trestného konania. Podľa znaleckého posudku MUDr. E. bolo základné SSU ohodnotené počtom bodov 1155. Pri hodnote bodu 15,38 eura výška preukázaného základného SSU v čase vyhlásenia rozsudku bola 17763,90 eura. Uviedol, že akceptuje 10 % mimoriadne zvýšenie SSU, čomu zodpovedá suma 1776,39 eura s tým, že účasť žalobcu na vzniku dopravnej nehody 40% predstavuje sumu 7100,56 eura, preto nárok žalobcu považoval za dôvodný len čo do sumy 1065,83 eura. Podotkol, že nežiadal započítavať plnenie, ktoré žalobca obdržal na základe trestného rozsudku titulom SSU.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, toto označil za nedôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie a ani konanie, v ktorom bolo vydané, netrpelo vadami vytýkanými žalovaným. Uviedol, že

právna argumentácia žalovaného v súvislosti s prekážkou právoplatne rozhodnutej veci, ktorá bráni jej opätovnému prejednaniu a rozhodnutiu (§ 230 CSP) je nesprávna. Zvýraznil, že k uvedenej otázke zaujal jednoznačné stanovisko odvolací súd, ktoré s poukazom na ust. § 391 ods. 1 CSP súd prvej inštancie v plnom rozsahu aplikoval pri prejednávaní a rozhodovaní predmetnej veci. Podľa názoru odvolacieho súdu, v tomto konaní už nie je prípustné preskúmať právoplatné rozhodnutie vydané v trestnom konaní, ktorým bol žalobcovi prisúdený nárok na náhradu za SSU v celom rozsahu, ani posudzovať, či I. G. C. za škodu zodpovedá a v akom rozsahu, pretože by tým už vydané právoplatné rozhodnutie v tomto smere bolo opätovne podrobené prieskumu. Pri rozhodovaní o zvýšení náhrady za SSU bolo preto potrebné vychádzať zo žalobcovi trestným rozsudkom právoplatne priznanej výšky náhrady za SSU a následne na strane žalobcu hodnotiť splnenie podmienok pre aplikáciu § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z. z hľadiska v tomto smere relevantných okolností. Poukaz žalovaného na znalecký posudok znalca Ing. O. V. a na jeho výpoveď, ako i na znalecký posudok C.. E. je preto nedôvodný a pre rozhodnutie v danej veci bezpredmetný. Uzavrel, že za zistený skutkový stav a za stav v čase vyhlásenia rozsudku je tak nutné považovať prisúdený nárok na náhradu za SSU v adhéznom konaní, tzv. „základná“ náhrada za SSU a existenciu/neexistenciu podmienok, ktorých splnenie je vyžadované pre aplikáciu § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z. ku dňu vyhlásenia rozsudku.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca svoje tvrdenia o obmedzení jeho možností realizovať sa v rodinnom živote nepodložil žiadnymi dôkazmi, najmä pokiaľ ide o vzťahy s deťmi a s rodičmi. Práve žalobca podal návrh na rozvod manželstva a z obsahu rozvodového spisu vyplývajú aj iné dôvody rozpadu manželstva ako dopravná nehoda. Mal za to, že zdravotný stav žalobcu nevyklučuje jeho možnosť žiť v partnerskom zväzku a rozvíjať jeho vzťahy s dospelými deťmi. S poukazom na účasť žalobcu na niekoľkohodinových pojednávaniach nepovažoval za pravdivé jeho tvrdenia, že môže sedieť alebo stáť len niekoľko minút. K chôdzi žalobcu poukázal na prepúšťaciu správu z Národného rehabilitačného centra v T. zo dňa 12. 10. 2010, z ktorej vyplýva, že je úplne a bezpečne sebestačný. K tvrdým obmedzeniam v oblasti domácich prác a športového uplatnenia uviedol, že tieto žalobca nepreukázal a výpovede svedkov v tomto smere boli rozporné. Zvýraznil, že jeho ponuka na 20 % zvýšenie SSU vychádzala z inej dôkaznej situácie a platila pre mimosúdne jednanie v snahe nezaťažiť strany dlhotrvajúcim súdnym sporom a v tom čase žalobca požadoval 30 % zvýšenie. Žalobcom v súčasnosti požadované 50 % zvýšenie SSU označil za nedôvodné, neprimerané a nespĺňajúce kritérium proporcionality, pričom rozhodnutím priznané 10 % zvýšenie považoval za dostatočné a primerané. S rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania sa stotožnil ako s vecne správnym.

9. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného v plnom rozsahu zotrval na doterajšej argumentácii, že trestný rozsudok, ktorým bola uložená obžalovanému povinnosť uhradiť mu škodu v sume 63501,88 eura, tvorí v zmysle ust. § 230 CSP prekážku res iudicata, brániacu prejednaniu a rozhodnutiu o nárokoch, o ktorých bolo rozhodnuté v trestnom konaní. Mal za to, že výrok trestného rozsudku zahŕňa aj jeho nárok na náhradu za SSU v sume 36758,20 eura, preto priznaný nárok na náhradu za SSU nemôže byť v civilnom konaní v zmysle § 230 CSP opätovne prejednávaný, ani preskúmaný a nemôže byť o ňom opätovne rozhodnuté. Uviedol, že jeho obmedzenia v rodinnom živote sú závažnejšie, ako ich vyhodnotil súd prvej inštancie, žalovaný tieto jeho tvrdenia nepoprel, preto ich treba považovať za nesporné. Zvýraznil, že za rozpadom jeho manželstva bola práve dopravná nehoda, že žalovaný nemá odborné medicínske znalosti, aby vedel posúdiť jeho možnosti dlhšie sedieť a stáť objektívne a v tomto smere odkázal na obsah znaleckého posudku MUDr. E.. Od posledného pojednávania v roku 2015 sa jeho stav zhoršil, v mnohých oblastiach jeho života došlo k mimoriadnemu zhoršeniu možnosti uplatnenia sa a úplne stratil možnosť uplatniť sa na trhu práce. Argumentáciu žalovaného, že aktuálne by SSU bolo hodnotené podstatne nižším počtom bodov ako v lekárskom posudku, označil za nenáležitú, keď bodové hodnotenie jeho osoby znaleckým posudkom C.. E. bolo vykonané za situácie, že znalec nemal k dispozícii všetky potrebné lekárske podklady, pričom po oboznámení sa s nimi by znalec stanovil ešte vyššie bodové ohodnotenie SSU a aplikoval by aj jeho zvýšenie. Ohľadne náhrady trov konania poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 599/2013-60, ako i označené rozhodnutia krajských súdov dôvodiac, že bol nepochybne plne procesne úspešný čo do základu nároku a jeho výška závisela od úvahy súdu, ktorú nemohol nijako predvídať, pretože to objektívne nie je možné. Zamietnutie žaloby v časti teda nie je prejavom procesného úspechu žalovaného, ale iba dôsledkom úvahy súdu. So zreteľom na skutočnosť, preto bolo nutné ho považovať za procesne úspešného a priznať mu plnú náhradu trov konania.

10. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) prejednal odvolanie strán sporu na pojednávaní podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolania strán sporu sú sčasti dôvodné.

11. Na odvolacom pojednávaní konanom dňa 17. 06. 2020 žalobca zobral svoje odvolanie v zamietajúcej časti týkajúcej sa sumy 3675,82 eura späť dôvodiac, že po oboznámení sa s rozhodnutím odvolacieho súdu týkajúceho sa mimoriadneho zvýšenia SSU jeho exmanželky S. V. dospel k záveru, že môžu existovať aj osoby s ťažším poškodením zdravia.

12. Podľa § 369 ods. 1 CSPokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

13. Podľa § 369 ods. 2 CSP, ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

14. Podľa § 369 ods. 3 CSP, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

15. Späťvzatie odvolania je dispozitívnym úkonom strany sporu, ktorá ho podala. Zákon teda priznáva odvolateľovi právo disponovať odvolacím konaním, kým o podanom odvolaní nebolo rozhodnuté. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, súd bez ďalšieho konanie zastaví bez toho, aby skúmal dôvod späťvzatia odvolania. Navyiac, ak odvolateľ vezme podané odvolanie späť, stráca tým možnosť znova podať odvolanie.

16. V danom prípade odvolací súd s ohľadom na prejav vôle žalobcu učený na pojednávaní dňa 17. 06. 2020, ktorým vzal svoje odvolanie späť v časti týkajúcej sa sumy 3675,82 eura, postupujúc podľa zhora citovanej zákonnej úpravy odvolacie konanie v tejto časti zastavil (výrok I.).

17. Následne odvolací súd posudzoval dôvodnosť odvolaní strán sporu. Prioritne sumarizuje, že žalobca v tomto konaní sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplattenia sumy 18.379,10 eura z titulu zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplattenia (ďalej len „SSU“). Preskúmaným rozsudkom bola žalobcovi z tohto titulu priznaná suma 3675,82 eura a vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. S ohľadom na absenciu odvolania strán sporu vo vyhovujúcej časti, týkajúcej sa priznania sumy 1065,83 eura, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti nadobudol právoplatnosť a rovnako tak nadobudol právoplatnosť i v zamietajúcej časti, týkajúcej sa sumy 3675,82 eura po zastavení konania. Predmetom odvolacieho konania tak zostala zvýšená prisudzujúca a zamietajúca časť rozsudku súdu prvej inštancie napadnutá odvolaním strán sporu, týkajúca sa úhrnom sumy 13637,45 eura a na ňu nadväzujúci výrok o nároku na náhradu trov konania.

18. V súdnej veci ide v poradí už o druhý rozsudok súdu prvej inštancie po tom, čo jeho skorší rozsudok, ktorým bola žaloba zamietnutá, bol uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.04.2017 č. k. 6Co/66/2016-358 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení konštatoval, že základ nároku žalobcu uplatnený v tomto konaní je daný, keď z hľadiska skutkového stavu nebolo sporu o tom, že pri dopravnej nehode dňa 27. 09. 2009 bola žalobcovi spôsobená škoda na zdraví, za ktorú zodpovedá JUDr. G. C., ako to bolo ustálené rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 15. 12. 2011 č. k. 6T/116/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 25. 04. 2012 č. k. 3To/38/2012-553. Týmto bol I.. G. C. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že pri riadení osobného motorového vozidla porušil ustanovenia zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, vošiel do jazdnej dráhy motocykla, ktorý viedol žalobca a tento pri intenzívnom brzdení stratil jazdnú stabilitu, spadol s motocyklom aj s S. V. ako spolujazdkyňou na vozovku a následne narazil do vozidla I.. G. C., pričom žalobca následkom tejto nehody utrpel zranenia a to: polytraumu (poranenie hlavy a mozgu), ložiská pomliaždenia so zakrvácaním v čelovej oblasti vľavo a krvácanie pod mozgovú plenu, ložisko pomliaždenia v temenej oblasti, drobné zmeny zakrvácania vysoko temenej oblasti obojstranne, krvácanie pod mozgovú plenu v spánkovo temenej oblasti, pozdĺžnu

zlomeninu skalnej kosti vpravo so zakrvácaním do vonkajšieho stredného a vnútorného ucha a do bradavkového výbežku vpravo, zakrvácanie do čelustnej dutiny, do klinovitej dutiny a do čuchovej dutiny, sériovú zlomeninu rebier vpravo, pomliaždenie oboch pľúc, voľný vzduch v pravej pohrudnicovej dutine, krvácanie do pravej pohrudnicovej dutiny, obojstranný zápal priedušiek a pľúc, otvorenie priedušnice navonok, mnohopočetné odreniny na tele a zlomeninu pravej kľúčnej kosti s celkovou dobou liečenia a práceneschopnosti minimálne 1 rok. Za tento skutok bol obžalovanému I.. G. C. uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov, ktorého výkon bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov a bol mu uložený i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu v cestnej premávke v trvaní 3 rokov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená i povinnosť uhradiť žalobcovi náhradu škody vo výške 63501,88 eura, pozostávajúcu z bolestného v sume 24003,60 eura, náhrady za SSU vo výške 36758,20 eura a vecnej škody vo výške 801 eur. Táto bola žalobcovi žalovaným vyplatená, pretože podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov prešla na neho ako na poisťovateľa povinnosť uhradiť žalobcovi ako poškodenému náhradu škody spôsobenej mu prevádzkou motorového vozidla za JUDr. G. C. ako osobu, ktorá škodu spôsobila. Odvolací súd zároveň citoval právnu úpravu na vec sa vzťahujúcu a poskytol i obširny teoreticko-právny výklad inštitútu zvýšenia náhrady za SSU a hľadísk pre jeho aplikáciu. Vyslovil tiež právny názor, ktorý podrobne odôvodnil a argumentačne podporil i citovanou judikatúrou vyšších súdnych autorít, že v predmetnom konaní nie je prípustné preskúmať právoplatné rozhodnutia vydané v trestnom konaní, ktorým bol žalobcovi prisúdený nárok na náhradu za SSU, ani posudzovať, či I.. G. C. zodpovedá za škodu a v akom rozsahu pre prekážku veci právoplatne rozhodnutej vo vzťahu k základnej náhrade SSU. Pri rozhodovaní o zvýšení náhrady za SSU je preto potrebné vychádzať zo žalobcovi trestným rozsudkom právoplatnej priznanej náhrady za SSU a hodnotiť splnenie podmienok pre jej mimoriadne zvýšenie v zmysle § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z. Odvolací súd na uvedených záveroch naďalej zotrúva, tieto preto duplicitne opakovať nebude a na ne len v ďalšom poukazuje, ako na stále platné, keďže nevzhliadol dôvod na odklon od nich.

19. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vo svetle týchto záverov v ďalšom konaní i žalobcom uplatnený nárok posudzoval a dospel k správne mu záveru, ktorý si osvojil i odvolací súd, že v prejednávanej veci bolo preukázané splnenie podmienok pre aplikáciu § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z. Nepochybne u žalobcu ide o prípad hodný osobitného zreteľa s ohľadom na ťažké následky v dôsledku poškodenia zdravia, ktoré pri dopravnej nehode utrpel a ktoré nepopierateľne významným spôsobom negatívne modifikujú jeho možnosti uplatnenia v plnohodnotnom osobnom, pracovnom, spoločenskom, rodinnom, kultúrnom a športovom živote. Zvlášť pokiaľ k poškodeniu zdravia u žalobcu došlo v produktívnom veku a prognóza vývoja jeho zdravotného stavu do budúcnosti je nepriaznivá, čo potvrdzujú i rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ktorými pokles schopnosti žalobcu vykonávať zárobkovú činnosť bol zvýšený z počiatočných viac ako 70% na súčasných 80%, ako i závery znaleckého posúdenia.

20. Pre posúdenie primeranosti zvýšenia náhrady za SSU bolo tak potrebné zhodnotiť úroveň uspokojovania životných a spoločenských potrieb žalobcu, vrátane výkonu jeho doterajšieho povolania, v dobe pred vznikom škody s jeho možnosťami v dobe po zranení. V konaní bolo znaleckými posudkami preukázané, že zhora popísané poranenia žalobcu zanechali na jeho zdraví trvalé následky, keď jeho chôdza je výrazne obmedzená v dôsledku poruchy nervového zásobenia oboch predkolení, pri chôdzi musí používať špeciálne ortézy, ktoré zabraňujú prepadávaní špičiek a ako oporu francúzsku barlu, z ktorého dôvodu žalobca nie je schopný dlhšie stáť alebo chodiť a pre viacúrovňové poranenie stavcov chrbtice, medzistavcových priestorov a platničiek ani dlhšie sedieť, čím je obmedzený okrem činností súvisiacich s profesiou aj v bežných činnostiach spojených s každodennými životnými situáciami a pri vykonávaní domácich prác. V spojitosti so zúžením priedušnice má taktiež výrazne zníženú toleranciu námahy. Tieto následky bezosporu mali dopad predovšetkým na výkon povolania žalobcu, ktorý ako živnostník pred nehodou vykonával fyzické práce (zámočnicke, maliarske, sadrokartón) a po nehode živnosť ukončil, pričom miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola u žalobcu stanovená v rozsahu 80%. Za daného stavu síce uplatnenie žalobcu na trhu práce nie je absolútne vylúčené, ako na to poukázal prvoinštančný súd, avšak s ohľadom na jeho vek, ako i vývoj zamestnanosti v krajine, je reálna možnosť žalobcu zapojiť sa opätovne do pracovného procesu fakticky takmer úplne obmedzená. Nepopierateľne, i pokiaľ ide o ďalšie oblasti života žalobcu, tieto sú v dôsledku poškodenia jeho zdravia značne obmedzené, avšak rozsah týchto obmedzení úplne nevylúčil žalobcu, či už za spoločenského, kultúrneho, rodinného, duchovného, športového života a to z dôvodov uvádzaných

súdom prvej inštancie v preskúvanom rozsudku, ktoré si odvolací súd osvojil a tieto preberá. V tomto smere len akcentuje, že žalobca je schopný samostatne si zabezpečiť svoje základné životné potreby, vrátane domácich prác, bez úplnej odkázanosti na starostlivosť iných osôb, športové aktivity pred úrazom nevykonával na inej ako rekreačnej úrovni, rovnako tak nevykonával ani politickú činnosť a jeho kultúrny a spoločenský život mal bežný charakter. Zohľadniac všetky pre vec významné hľadiská, odvolací súd dospel k záveru, že primeranému zvýšeniu náhrady za SSU zodpovedá zvýšenie základnej náhrady SSU v rozsahu 30%. Pokiaľ teda žalobcovi bola už priznaná náhrada za SSU vo výške 36.758,20 eura, jej 30% mimoriadne zvýšenie vo finančnom vyjadrení činí 11.027,46 eura. Keďže v prisudzujúcej časti, týkajúcej sa sumy 1.065,83 eura rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť, odvolací súd žalobe ako dôvodnej vyhovel vo výške 9.961,60 eura a vo zvyšku ju zamietol.

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil spôsobom, uvedeným v jeho enunciate, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

22. O trovách konania (prvoinštančného aj odvolacieho) rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keď zásadu úspechu vo veci je potrebné aplikovať i na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. S ohľadom na výsledok konania bol tak žalobcovi priznaný základ ním uplatneného nároku, pričom len jeho výška závisela od úvahy súdu, ktorú nemohol žalobca predvídať. Žalobcu je preto potrebné považovať za plne procesne úspešného v konaní, z ktorého dôvodu mu vznikol nárok na plnú náhradu trov konania s tým, že pri určení výšky trov konania je potrebné vychádzať z priznanej výšky plnenia. Tento záver korešponduje i Dôvodovej správe k Civilnému sporovému poriadku, podľa ktorej môže sú priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške; ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu. Presadil sa rovnako i v rozhodovacej činnosti odvolacích súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 179/2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 10Co 191/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co 357/2012 a 12Co/142/2018 a uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co 280/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co 172/2018).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).